

върху нашето сѣмейство падна тежъкъ товаръ. Нашето население особено селското трѣбваше да работи и да работи и едва да смогва въ задоволение на потрѣбитѣ си. Въ домакиния животъ ние нѣмаме никакви технически улеснения, освѣнъ електрическо освѣтление въ нѣколко голѣми градове. Българската жена-домакинка, особено селенката, която е грамадното мнозинство, равна другарка на своя мъжъ въ полската работа, трѣбва да води своето домакинство свършено на примитивни начала безъ никакви улеснения и удобства. При тѣзи условия тя загрубява, изнемогва, рано застарява, и като майка отбива своето върховно призвание при най-тежки условия—безъ да бѣде освободена отъ тежкия трудъ, безъ да има често нѣкаква санитарна помощъ. Но въпрѣки всички тѣзи неблагоприятни условия, поради издръжливостта на нашия народъ въ тежакъ трудъ и поради запазенитѣ добри традиции животътъ на нашето сѣмейство си още течеше спокойно и радостно. Обаче дойдѣха войнитѣ. Война—ужасъ надъ ужаситѣ. Отъ 1912—1918 година Българскиятъ народъ, като и другитѣ бѣлкански народи, е билъ постоянно въ война. Нѣговитѣ най-работоспособни синове отъ 20—50 годишна възраст се изтрѣгнаха отъ сѣмействата и работата имъ, за да бѣдатъ пратени въ кървавата схватка—срамътъ и позорътъ за днешната цивилизация! Всички негови материални и морални сили, всички му инвентаръ за стопанска работа бѣха ангажирани въ войната. Българската жена отведнажъ се намѣри въ чудо. Сѣмейството, което единствено я покровителствуваше, се разстрои отъ основи. Въ лицето на отнетитѣ ѝ синове и съпругъ, тя се усѣти не само дълбоко наранена въ чувствата на своята любовъ и милость, но изгуби още и всѣко материално попечителство. Незакрилено социално, тя остана сама да се бори съ тежкитѣ нужди на живота. Цѣлото производство, цѣлиятъ стопански животъ останаха на нейни плѣщи. Кѣсно държавата прѣдвидѣ нищожна помощъ на най-бѣднитѣ войнишки сѣмейства. Производството намалѣ до минимумъ. Голѣмата частъ отъ този минимумъ отиваше за нуждитѣ на войната и землѣлска скотовѣдна България отведнажъ се усѣти прѣдъ мизерията: на единъ пжтъ тя почувства липсата и на достатѣчна храна и на облѣкло и на всички продукти отъ първа необходимостъ. Българското дѣте, дѣтето на широкитѣ народни маси, остана свършено беззащитно, лишено отъ всѣко социално покровителство. Крило бѣ за него само неговата потънала въ печаль майка, често въ голѣма оскѣдностъ, а често и като бѣжанка съ нѣколко дрипи на гърба.

Свѣтовната война се привърши. Наредъ съ всички, които блѣнуваха по новото откровение за свобода и миръ меж-